Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία. . . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος *Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰουνίου 1908* *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 28*

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ!

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐὰν ἀνοίξετε ἓν οἱονδήποτε Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικὸν εἰς τὴν λέξιν *Λούλλης*, θὰναγνώσετε τὰ ἑξῆς: «Λούλλης (Lulli) Ἰωάννης-Βαπτιστής, διάσημος μουσικὸς τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', γεννηθεὶς ἐν Φλωρεντίᾳ τῷ 1633 καὶ ἀποθανὼν τῷ 1687. Ἔδρασεν ἐν Παρισίοις καὶ ὑπῆρξεν ὁ δημιουργὸς τοῦ μελοδράματος. Τὰ κυριώτερά του μελοδράματα εἶνε: *Ψυχή, Περσεφόνη, Ἀρμίδα* κτλ.».

Ἀλλ' ἐὰν δὲν ἀρκεσθῆτε εἰς τὰς στοιχειώδεις αὐτὰς πληροφορίας, καὶ θελήσετε νὰνοίξετε καὶ μίαν Ἱστορίαν τῆς Μουσικῆς, πολλὰς σελίδας αὐτῆς θὰ εὑρῆτε ἀφιερωμένας εἰς τὸν Λούλλην. Ἐκεῖ τὸ σημαντικόν του ἔργον ἀναλύεται ἐν ἐκτάσει. Οἱ ἐγκύφαντες εἰς τοιούτου εἴδους σπουδάς, γνωρίζουν πόσον μεγάλος καὶ πρωτότυπος μουσικὸς ἦτο ὁ Λούλλης, καὶ ποῖον ὀγκόλιθον συνεισέφερεν ἡ μεγαλοφυΐα του εἰς τὸ οἰκοδόμημα τῆς θείας Τέχνης.

Ἐπεισόδια ἀναφερόμενα εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τοῦ διασήμου μουσικοῦ, θὰναγνώσετε εἰς τὸ ὡραῖον τοῦτο μυθιστόρημα, τοῦ ὁποίου ἥρως εἶνε ὁ μικρὸς καὶ κατόπιν μέγας Λούλλης.

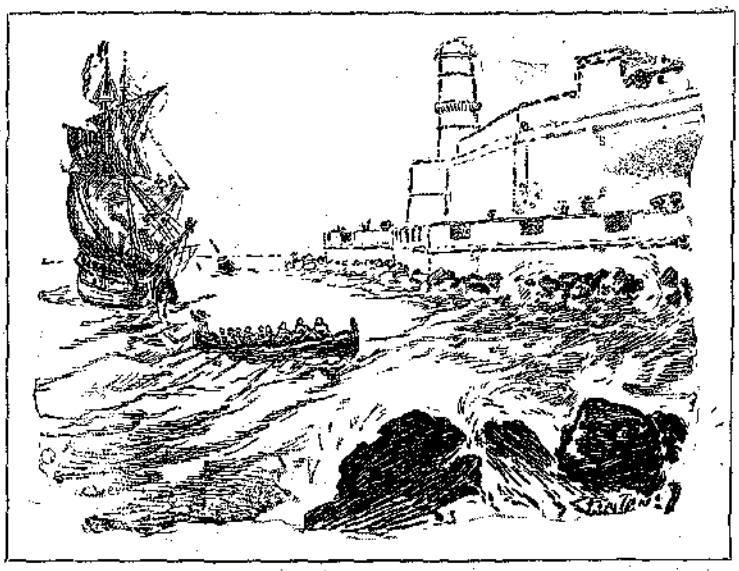

«Τὸ πλοῖον, ρυμουλκούμενον ὑπὸ τῶν κωπηλατῶν...» (Σελ. 218, στ. α'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ὁ λιμὴν τῆς Μασσαλίας.

Οἱ Μασσαλιῶται τοῦ ἔτους 1643 ὡμοίαζαν πολὺ μὲ τοὺς σημερινούς. Ἐπίσης θορυβώδεις καὶ αὐτοί, ἐπίσης ὑπερβολικοί, ἐπίσης τρελλαινόμενοι διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ὑπαίθρου καὶ τοῦ δρόμου, ἤδη κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', ὅπως καὶ οἱ σύγχρονοι Μασσαλιῶται, οἱ ὑπήκοοι τοῦ Προέδρου Ἔφαλλιέρ.

Τὴν ὡραίαν ἐκείνην πρωΐαν τοῦ Μαΐου, αἱ ἀποβάθραι τοῦ λιμένος ἦσαν κοσμοβριθεῖς, καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν διωρύγων, αἱ ὁποῖαι εἰσχωροῦν εἰς τὴν πόλιν. Πλῆθος περιπατητῶν καὶ ἀέργων τοῦ δρόμου παρηκολούθουν ἐκεῖθεν τὰ μικρὰ ἁλιευτικὰ πλοιάρια, ἐπανερχόμενα ἢ ἀναχωροῦντα, καὶ τὰ μεγάλα ναυπολιτάνικα ἱστιοφόρα, τὰς *ταρτάνας* μὲ τὰ κόκκινά των πανιά, τὰ ὁποῖα ἐφάνταζαν τόσον εὔμορφα εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος. Ὑπὸ τὸν κυανοῦν οὐρανὸν καὶ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ λαμπροῦ ἡλίου, οἱ ἀγαθοὶ Μασσαλιῶται, εὐθυμότατοι, ἄλλοι ἐστέκοντο ἐκεῖ προσηλωμένοι εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος, ὡς νὰ ἐπερίμεναν κανένα πλοῖον, καὶ ἄλλοι περιεφέροντο ἐπάνω-κάτω, ὁμιλοῦντες περὶ πολιτικῆς, ἡ ὁποία εἶνε πάντοτε ἡ μέριμνα τῶν ἀμερίμνων....

Ὁ Ρισελιὲ καὶ ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' εἶχον ἀποθάνει, ὁ εἷς ὀλίγους μῆνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὁ δὲ Λουδοβίκος ΙΔ', μόλις τετραετής, εἶχεν ἀνακηρυχθῆ βασιλεὺς ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς μητρός του Ἄννας τῆς Αὐστριακῆς. Τὰ σημαντικὰ αὐτὰ γεγονότα ἐτροφοδότουν πλουσίως τὰς συνομιλίας τῶν Μασσαλιωτῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ ζωηρὰς χειρονομίας συνεζήτουν περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς νέας βασιλείας, ἐκφραζόμενοι μετὰ συμπαθείας πολλῆς περὶ τοῦ «πιτσουνέτου», —ὅπως ὠνόμαζαν τὸν μικρὸν βασιλέα.

Ἔξαφνα τὸ πλῆθος ἐκεῖνο ἐφάνη συγκινούμενον, καὶ φωναὶ ἀντήχησαν ἀναγγέλλουσαι, ὅτι τὸ γεγονός, τὸ τόσον ἀνυπομόνως περιμενόμενον, τελοσπάντων ἐπέκειτο.

Λέμβος, ἐκκινήσασα ἐκ τῆς ἀποβάθρας τοῦ Δημαρχείου καὶ φέρουσα τὰς ἀρχὰς τῆς πόλεως, διηυθύνετο εἰς προϋπάντησιν μεγάλης *μπριγαντίνας*, ἡ ὁποία εἶχεν ἐμφανισθῆ ἀπὸ τὴν καμπὴν τοῦ φρουρίου Σαὶν-Ζὰν καὶ ἐσταμάτησε μετ' ὀλίγον ἀπέναντι τοῦ λόφου τοῦ Φάρου.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι τὸ ἀναμενόμενον «ὑψηλὸν πρόσωπον» εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ ἱστιοφόρου ἐκείνου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσηλώθησαν ἀμέσως τὰ βλέμματα ὅλων τῶν ναυτικῶν τοῦ λιμένος.

Κ' ἐνῷ ἐχαλῶντο τὰ *ἱστία*, καὶ λέμβοι μὲ ρωμαλέους κωπηλάτας ἐπλησίαζαν εἰς τὸ πλοῖον διὰ νὰ τὸ ρυμουλκήσουν ἐντὸς τῆς διώρυγος,— αἱ εἰκασίαι ἔδιναν κ' ἔπερναν.

Οἱ μὲν ἔλεγαν, ὅτι οἱ ἀφικνούμενοι ἦσαν *πρέσβεις τῆς Βενετίας*· οἱ δὲ ἐβεβαίουν, ὅτι ὁ ἐπίσημος ξένος, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐθαλασσοδέρνοντο αἱ ἀρχαί, ἦτο ὁ δοὺξ Γκίζης, ὁ ὁποῖος ἐπανήρχετο εἰς τὴν Αὐλήν, κληθεὶς ἐπειγόντως ὑπὸ τῆς Ἀντιβασιλίσσης.

Δὲν θἀργοῦσαν νὰ τὸ μάθουν: Τὸ

πλοῖον, ρυμουλκούμενον ὑπὸ τῶν κωπηλατῶν, εἰσήρχετο ἤδη εἰς τὴν διώρυγα. Τὴν στεγμὴν ἐκείνην, μία ταξειδιωτικὴ ἅμαξα, μὲ τέσσαρα ἄλογα, ἐσταμάτησε παρὰ τὴν προκυμαίαν, ὅσοι δ' ἐγνώριζαν ἀπὸ οἰκόσημα, δὲν ἐδυσκολεύθησαν νὰ ἀναγνωρίσουν, ἐπὶ τῆς θυρίδος ζωγραφισμένον, τὸν θυρεὸν τῶν δουκῶν Γκίζη.

Μόλις προσεδέθη τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς ξηρᾶς καὶ ἐρρίφθη ἡ σανὶς τῆς ἀποβάσεως, πρῶτος ἀπεβιβάσθη ἕνας κύριος βιαστικός, ἀκολουθούμενος ὑπὸ παιδίου δεκαετοῦς, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐνδεδυμένον κατὰ τὸν ἰταλικὸν τρόπον καὶ ἔφερεν εἰς τὴν ράχιν του ἕνα μανδολῖνον.

Ὁ δοὺξ Γκίζης—διότι αὐτὸς ἦτο,—δὲν ἠθέλησε νὰ κάμῃ τὰς προσφωνήσεις, τὰς ὁποίας τῷ εἶχαν ἑτοιμάσει οἱ ἐν τέλει, καί, μετὰ τοὺς τυπικοὺς χαιρετισμούς, διηυθύνθη ἀμέσως πρὸς τὴν ἅμαξάν του. Προφανῶς ἐβιάζετο πολύ. Καὶ ἀφοῦ ἔδωσε διαταγὰς εἰς τοὺς ὑπηρέτας του νὰ φορτώσουν γρήγορα τὰς ἀποσκευάς, ἀνέβη κ' ἐχώθη εἰς τὴν ἅμαξαν, πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸν περιεργασθῇ καλὰ τὸ ἔκπληκτον πλῆθος.

'Αλλ' ἡ περιέργεια τῶν Μασσαλιωτῶν ἐστράφη τώρα πρὸς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον συνώδευε τὸν δοῦκα. Ὁ μικρὸς ἵστατο ὄρθιος παρὰ τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης, κρατῶν τὸ μανδολῖνον του καὶ κυττάζων, μὲ ὄψιν περιέργειαν μὲ τόσην καὶ ἀνησυχίαν κρυφήν, τὸ θορυβῶδες ἐκεῖνο πλῆθος, τὸ ὁποῖον συνωστίζετο γύρω του.

Ἦτο εὔμορφον παιδάκι μὲ μεγάλα κατάμαυρα μάτια, μελαχροινόν, ἰσχνὸν καὶ πολὺ ὑψηλὸν διὰ τὴν ἡλικίαν του. Ἐφορεῦσεν ἰταλικὴν καμιζόλαν, ὄχι βέβαια πολὺ καινουργῆ, καὶ φουλάρι κόκκινον εἰς τὸ κεφάλι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξέφευγαν οἱ βόστρυχοι τῆς μαύρης του κόμης. Τὰ πόδια του γυμνά, αἱ κνῆμαι του γυμναί, κ' ἐπὶ τοῦ στήθους του, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀνοικτόν, ἐφαίνετο ἕνα φυλακτὸν ζωηρόχρωμον, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ φοροῦν οἱ ναπολιτανοὶ ψαράδες.

Βεβαίως τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦτο χαριτωμένον καὶ ψραφικώτατον, μὲ ὅλα τὰ κουρέλια του. Οἱ Μασσαλιῶται ὅμως ἀπορροῦσαν πῶς ἕνας μεγάλος ἄρχοντας, ὡς ὁ δοὺξ Γκίζης, κατεδέχετο νὰ ἔχῃ μαζί του ἕνα «παιδόπουλον» ἢ ἕνα «μουσικὸν» τόσον κακοντυμένον!

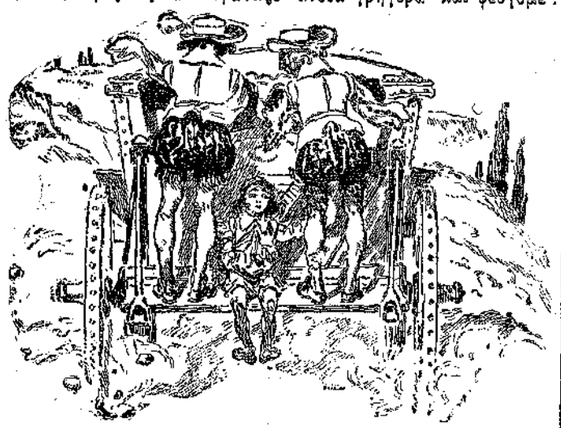

«Ἐνπιάετο ἀπὸ τὰς κνήμας τῶν γειτόνων του...» (Σ. 218, στ. γ'.)

Ὁ μικρὸς ἐν τούτοις, χωρὶς νὰ ταραχθῇ διόλου ἀπὸ τόσα βλέμματα ποῦ τὸν περιειργάζοντο, ἐκύτταζε καὶ αὐτὸς τὸ πλῆθος, μειδιῶν, ἐνῷ ναῦται καὶ ἀκόλουθοι τοῦ δουκὸς ἐσώρευαν εἰς τὴν ἅμαξαν πολυάριθμα κιβώτια, τὰ ὁποῖα ἐξεφόρτωναν ἀπὸ τὸ πλοῖον.

Ὅταν καὶ αὐτὴ ἡ ἐργασία ἐτελείωσε, ὁ ἀμαξηλάτης ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης, ἡ ὁποία διηνοίχθη ἀμέσως κ' ἐπαρουσιάσθη ἡ αὐστηρὰ μορφὴ τοῦ δουκὸς Γκίζη.

— Ἕτοιμα; ἐφώναξε' κτύπα καὶ δρόμο!...Γιὰ τὸ Παρίσι!..'στὰ τέσσερα!

Συγχρόνως παρετήρησε τὸν μικρὸν μὲ τὸ μανδολῖνον, ὁ ὁποῖος ἐξακολούθει νὰ στέκεται παρὰ τὴν θυρίδα, περιμένων.

—Ἔ,τί κάθεσαι Ζὰν-Μπαττίστα; τοῦ ἐφώναξε' ἀνέβα γρήγορα καὶ φεύγομε!

Κ' ἔνευσεν εἰς δύο μεγαλοσώμους *λακέδες*, οἱ ὁποῖοι ἀνήρπασαν εὐθὺς τὸ παιδί, καθένας ἀπὸ ἕνα χέρι, καὶ τὸ ἀνέβασαν κοντά των, εἰς τὸ ὄπισθεν ἐδώλιον τῆς ἁμάξης.

Ἀμέσως τὸ μαστίγιον ἐκρότησε, καὶ τὸ πλῆθος μόλις ἐπρόφθασε νὰ ποτραβηχθῇ διὰ νὰ νοίξῃ δίοδον εἰς τὰ ἄλογα, τὰ ὁποῖα διηυθύνησαν καλπάζοντα πρὸς τὴν πύλην τοῦ Αἴξ.

Ἐνῷ οἱ Μασσαλιῶται ἐγύριζαν εἰς τὰ σπίτια των, παρακολουθοῦντες μὲ βλέμμα ὄχι καὶ πολὺ εὐμενὲς τὴν ἅμαξαν, ἡ ὁποία ἔφευγε μακρὰν μέσα εἰς σύννεφα σκόνης, ἐψιθύριζαν:

— Βία ποῦ τὴν εἶχε κι' αὐτὸς ὁ δούξ!

Ἄλλοι δὲ διηρωτῶντο ἀνησύχως:

— Τί διάβολο τὸ θέλει μαζί του στὸ Παρίσι ἐκεῖνο τὸ κουρελιάρικο;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Καθ' ὁδόν

Ὁ ἥλιος ἐφλόγιζε τὸν λευκὸν καὶ κονιορτώδη δρόμον, ὁ δὲ μικρὸς Ζὰν-Μπαττίστας (ἰταλικὰ ὁ Ἰωάννης-Βαπτιστής), καθήμενος εἰς τὸ ὀπίσθιον τῆς ἁμάξης, στενόχωρα ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο γιγαντιαίων ἀκολούθων, ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὴν ζέστην.

Ἡ ἅμαξα ἐτραντάζετο ἄσχημα, καὶ φοβούμενος ὁ μικρὸς νὰ μὴ πέσῃ, ἐπιάνετο σφικτὰ ἀπὸ τὰς κνήμας τῶν γειτόνων του, οἱ ὁποῖοι ἐκοιμῶντο ὄρθιοι καὶ ἐξυπνοῦσαν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, μόνον διὰ νὰ τῷ λέγουν βαναύσως νὰ πιάνεται ἀπὸ τ' ἁμάξι καὶ νὰ μὴ τοὺς ἐνοχλῇ μὲ τὴ μουρμούρα του.

Αἱ πρῶται ὧραι τοῦ ταξειδίου ὑπῆρξαν λοιπὸν φοβεραὶ διὰ τὸν Ζὰν-Μπαττίσταν, ὁ ὁποῖος διηρωτᾶτο μὲ φρίκην, ἂν αὐτὸ τὸ μαρτύριον θὰ ἐξακολουθοῦσεν ἔτσι ὥς τὸ Παρίσι....

Εἰς τὸ Μεραμᾶ ἐστάθησαν μόλις ἐν τέταρτον, ἕως νὰλλάξουν ἄλογα, καὶ ἡ ἅμαξα πάλιν ἐξεκίνησε. Τὸ βράδυ, εἰς τὰς ἕξ, ἡ ἅμαξα εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ἀβινιὸν κ' ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τῆς Εὐρώπης, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Ροδανοῦ.

Ὁ μικρὸς μουσικός, καταϊδρωμένος, κατασκονισμένος καὶ κατακουρασμένος, ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ ἐδώλιον μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξεῖδι ὑπὸ τόσον ἐλεεινὰς συνθήκας. Καὶ ἀντὶ νὰ συνοδεύσῃ τοὺς λακέδες, οἱ ὁποῖοι τὸν προσεκάλουν εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου τοὺς ἐπερίμενεν ἄφθονον γεῦμα, ἐπῆγε καὶ ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης, περιμένων νὰ κατέλθῃ ὁ δούξ,—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, ἐννοεῖται, δὲν ἀργησε νὰ γίνῃ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΑΤΙ

Ἄτι γοργὸ κι' ἀκούραστο,
Τί πᾷς τὸν κάβαλλάρη
Στὰ μονοπάτια; ἐχάθηκαν
Οἱ στράτες οἱ πλατειές;
Σύννεφα μαῦρα καὶ πυκνὰ
Σκεπάζουν τὸ φεγγάρι
Κι' ὁ δρόμος σου εἶν' ἀδιάβατος,
Γεμάτος ρεμπιές.

Κι' ἂν ξεγλυστρήσῃς στ' ἄφεγγα
Μέσ' 'στ' ἄγρια ριζολίθια
Καὶ τὸν ξαπλώσῃς στοὺς κρεμνοὺς
Καὶ 'στὴν κακοτοπιά,
Ποιὸς θὰ βρεθῇ πονόψυχος
Νὰ δώσῃ μιὰ βοήθεια
Καὶ ποιὰ χεράκια σπλαχνικὰ
Θὰ τὸν σηκώσουν, ποιά;

— Σώπα, διαβάτη ταπεινέ,
Μικρόβουλε διαβάτη,
Οἱ πλατειὲς στράτες ἔγειναν
Γιὰ τὸν πολὺ σωρό,
Ὅμως οἱ λίγοι, οἱ διαλεκτοί,
Παίρνουν τὸ μονοπάτι
Μηδὲ ψηφοῦν 'στὸ διάβα των
Τ' ἀγκάθι τὸ ξερό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ἀπὸ ποίαν ἡλικίαν εἰμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ βγάζῃ τὸ ψωμί του; Αὐτὸ βέβαια ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα ποῦ θὰκολουθήσῃ. Ἂν θὰ γίνῃ ἰατρὸς ἢ δικηγόρος, εἰμπορεῖ νὰ φθάσῃ εἰκοσιπέντε ἐτῶν καὶ νὰ μὴ κερδίζῃ ἀκόμη πεντάρα! Ἂν θὰ γίνῃ ἐμπορικὸς ὑπάλληλος ἢ ἔμπορος, εἰμπορεῖ καὶ ἀπὸ δεκαοκτὼ ἐτῶν νὰ εἶνε ἀνεξάρτητος. Ἂν θὰ μάθῃ τέχνην, εἰμπορεῖ κάτι νὰ ξεδουλεύῃ καὶ ἀπὸ δεκαπέντε ἐτῶν. Ἂν θὰ μπῇ ὑπηρέτης, εἰμπορεῖ νὰ ζῇ μὲ τὸν κόπον του καὶ ἀπὸ μικρότερος,—καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὁ νόμος, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ὁρίζει μίαν ἡλικίαν, κάτω τῆς ὁποίας τὸ παιδὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐργάζεται· εἶνε, βλέπετε, ὑποχρεωμένον νὰ παίζῃ εἰς τὸ σπίτι ἢ νὰ φοιτᾷ εἰς τὸ σχολεῖον. Ἀλλ' ὁ νόμος εἶνε γραμμένος εἰς τὸ χαρτί, παντοῦ δὲ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ ὄχι μόνον παιδιὰ δώδεκα καὶ δέκα ἐτῶν νὰ ἐργάζωνται, ἀλλὰ καὶ νήπια ἀκόμη, ἑπτά, ἕξ, πέντε ἐτῶν. Μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου σου θὰ φάγῃς τὸν ἄρτον σου, εἶπε ὁ Θεὸς πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐν γένει. Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ὑπάρχει ὅριον ἡλικίας, οὔτε διὰ τὴν ἀρχὴν οὔτε διὰ τὸ τέλος τῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας.

Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ θέαμα τῶν ἐργαζομένων νηπίων — ἀφίνω πλέον τὰ παιδιὰ κατὰ μέρος,—εἶνε συχνότατον. Ἡ μεγάλη συντεχνία τῶν λούστρων καὶ τῶν ἐφημεριδοπωλῶν π. χ. ἀριθμεῖ πολλὰ μέλη ἀνήλικα. Μίαν ἡμέραν εἶδα ἕνα λουστράκι, τὸ ὁποῖον, χωρὶς ὑπερβολήν, ἦτο μικρότερον ἀπὸ τὸ κασσέλι του.

— Βρὲ σύ! τὸ σπίτι σου εἶνε αὐτό; τὸν ἐρωτοῦσε, γελῶν καὶ δείχνων τὸ κασσέλι, ἕνας ὀψοκομιστής, ὄχι καὶ πολὺ μεγαλείτερός του.

Ἀλλὰ τὸ συνηθέστερον ἐπάγγελμα τῶν νηπίων εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶνε τὸ πλανόδιον ἐμπόριον. Γυρίζουν τἀπογεύματα καὶ τὰ βράδυα εἰς τοὺς δρόμους, πωλοῦντα ἄνθη, γύψινα ἀγαλματάκια, κορδόνια γιὰ τὰ παπούτσια, εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια, βεντάλιες, σαπούνια, ἀλυσιδίτσες καὶ χίλια ἄλλα δυό. Ἂν καθήσετε εἰς ἕνα ζαχαροπλαστεῖον τῆς Πλατείας μισὴν ὥραν, θὰ παρελάσῃ ἐμπρός σας ὁλόκληρος λόχος τοιούτων μικροσκοπικῶν πωλητῶν. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ πωλήτριαι τῆς αὐτῆς ἡλικίας. Ὤ, τὰ δυστυχισμένα κοριτσάκια καὶ τ' ἀγοράκια, τὰ χλωμὰ καὶ τὰ κουρελιασμένα, πῶς τὰ λυπᾶται κανείς! Καὶ μάλιστα ὅταν τὰ βλέπῃ νὰ περιφέρωνται εἰς τὰ κέντρα, διὰ νὰ κερδίσουν τὸ ψωμάκι των, ἀκόμη καὶ τὴν νύκτα, ἀργά, πολὺ ἀργά. Νυστάζουν τὰ καϊμένα κ' ἔχουν πολλὴν ὄρεξιν νὰ... κλείσουν πιὰ τὸ μαγαζί. Ἀλλ' ἐπιμένουν. Ἐκεῖ εἰς τὸ περιβολάκι, κρυμμένος εἰς τὸ σκότος, κάποιος *μεγάλος* συνήθως περιμένει. Καὶ ὁ μεγάλος αὐτὸς εἶνε κακός. Ἀλλοίμονον εἰς τὰ παιδάκια ἂν δὲν γυρίσουν μὲ ἀρκετὲς πεντάρες! Δὲν θὰ φάγουν ψωμί, ἀλλὰ ξύλο...

Διὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του ἕνα νήπιον, δὲν χρειάζεται βέβαια παρὰ κάποια νοημοσύνη. Ἀλλ' ὅταν τύχῃ νὰ ἔχῃ καὶ τάλαντον πλέον ὡρισμένον, τότε ἐργάζεται διαφορετικά. Παραδείγματος χάριν τραγουδεῖ, ἐνῷ ὁ *μεγάλος* τὸ συνοδεύει μὲ κιθάραν ἢ μανδολῖνον. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴν γυρίζουν εἰς τοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόμους κάμποσοι τέτοιοι ἀνήλικοι καλλιτέχναι. Βλέπω συχνὰ δύο κοριτσάκια, τὰ ὁποῖα τραγουδοῦν εἰς τὰ καφενεῖα, εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα, εἰς τὰ ἑστιατόρια. Ἡ φωνή των δὲν εἶνε τίποτε ἔκτακτον καὶ ἡ μουσική των ὁλωσδιόλου στοιχειώδης. Φαλτσάρουν μάλιστα κάπου-κάπου. Ἀλλὰ πόσην συμπάθειαν καὶ πόσον οἶκτον ἐμπνέουν διὰ τὴν ἡλικίαν των! Ἀπὸ τόσον μικρά, καὶ νὰ εἶνε ὑποχρεωμένα νὰ ξενυκτοῦν καὶ νὰ ξελαρυγγίζωνται... Διὰ νὰ ζήσουν αὐτά, ἴσως διὰ νὰ θρέψουν καὶ ἄλλους. Ἀπὸ τώρα!

Αἱ ἐφημερίδες γράφουν ὅτι πρέπει νὰ ἐπέμβῃ ἡ Ἀστυνομία καὶ νὰπαγορεύσῃ εἰς τοὺς γονεῖς ἢ τοὺς κηδεμόνας τῶν μικρῶν αὐτῶν ταλάντων τὴν ἐκμετάλλευσιν. Δὲν βαρυέσθε! Ἂν ἐμποδισθοῦν σήμερον αὐτά, αὔριον θὰ βγοῦν ἄλλα. Ἔτσι εἶνε, δυστυχῶς, ὁ κόσμος. Ὑπάρχουν παιδιὰ τόσον εὐτυχισμένα, ποῦ δὲν θὰ ἐργασθοῦν οὔτε ὅταν μεγαλώσουν. Καὶ ἄλλα πάλιν τόσον δυστυχισμένα, ὥστε ἀναγκάζονται νὰ δουλεύουν ἀπὸ τὴν ἡλικίαν ποῦ οὔτε εἰς τὸ Σχολεῖον δὲν τὰ δέχονται.

Τὸ ὅριον ποῦ θέτει ὁ νόμος, τὸ καταργεῖ ἡ ἀνάγκη. Μόνον ὅταν θἀλλάξῃ —ἂν ποτὲ ἀλλάξῃ — ὁ ὀργανισμὸς τῆς κοινωνίας, θὰ λείψῃ, μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα, καὶ τὸ σπαραξικάρδιον θέαμα τῆς νηπιακῆς βιοπάλης.—Διότι τότε δὲν θὰ ὑπάρχουν πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, οὔτε ἄεργοι καὶ ἐργαζόμενοι. Τὸ Κράτος θὰ εἶνε ὑποχρεωμένον νὰ χορηγῇ εἰς κάθε πολίτην τροφήν, ἐνδυμασίαν, ἐκπαίδευσιν. Τὸ Κράτος θἀναλαμβάνῃ τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν ὅλων. Καὶ κάθε πολίτης, ἀπὸ 20 ἕως 40 ἐτῶν, θὰ εἶνε ὑποχρεωμένος, εἰς ἀντάλλαγμα, νὰ ἐργάζεται τρεῖς ὥρας τὴν ἡμέραν. Ἔτσι λέγουν...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βερν)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Οἱ ἀστυνομικοὶ κατώρθωσαν μὲν νὰ τοὺς ἀπωθήσουν· ἐννόησαν ὅμως ὅτι, διὰ νὰ σώσουν τὴν ζωὴν τοῦ Νικολέφ, ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ τὸν συλλάβουν, ἂν καὶ πάλιν ὑπῆρχε φόβος μὴν ἤθελε φανευθῇ ἐπὶ τόπου...

Μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῶν ἀστυνομικῶν, ἡ οἰκία ἐκινδύνευε νὰλωθῇ ὑπὸ τῶν ἐπιδρομέων, ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ὥρμησε, διέσχισε τὸ πλῆθος, ἔφθασε μέχρι τοῦ κατωφλίου, ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας τῆς εἰσόδου, καὶ ὀρθωθεὶς πρὸ τῆς θύρας:

— Σταθῆτε, ἄθλιοι! (*) ἐκραύγασε διὰ φωνῆς, ἡ ὁποία κατίσχυσε τοῦ θορύβου.

Τὸν ἤκουσαν καὶ ὀπισθοχώρησαν· τόσον τὸ ὕφος του ἦτο ἐπιθλητικόν.

Προχωρήσας τότε ὁ κ. Φράγκ Γιοχάουζεν, τὸν ἠρώτησεν:

— Ποῖος εἶσθε σεῖς;

— Ναί!... ποῖος εἶσθε;... ἐπανέλαβεν ὁ ταγματάρχης Βέρντερ.

— Εἶμαι ἕνας προγεγραμμένος, τὸν ὁποῖον ὁ Δημήτριος Νικολὲφ ἠθέλησε νὰ σώσῃ διὰ τῆς τιμῆς του, καὶ ὁ ὁποῖος ἔρχεται τώρα νὰ τὸν σώσῃ διὰ τῆς ζωῆς του.

— Τὸ ὄνομά σας;... ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης πλησιάζων.

— Βλαδίμηρος Γιαννώφ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Βλαδίμηρος Γιαννώφ.

Ὁ ἀναγνώστης παρακαλεῖται νὰναπολήσῃ τὴν ἀρχὴν τῆς παρούσης ἱστορίας.

Ἕνας ἄνθρωπος εἶχεν ἐμφανισθῇ ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τῆς λίμνης Πεῖπου. Τὴν νύκτα, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχεν εἰσχωρήσῃ εἰς τοὺς πάγους, οἱ ὁποῖοι ἐκάλυπταν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς λίμνης. Περιπαλία τελωνοφυλάκων, ἐκλαβοῦσα τὸν ὁδοιπόρον ὡς λαθρέμπορον, ἐπυροβόλησεν ἔναντίον του ἀνεπιτυχῶς. Σῶος ὁ ὁδοιπόρος κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς καλύβην ἁλιέων, ὅπου καὶ διημέρευσε. Τὴν νύκτα πάλιν ἐξεκίνησεν, ἐκυνηγήθη ἀπὸ ἀγέλην λύκων καὶ ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς ἕνα μῦλον, ὁπόθεν ὁ καλὸς μυλωνᾶς διηυκόλυνε τὴν φυγήν του. Καταδιωχθεὶς τέλος ὑπὸ τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ ἐνωμοτάρχου Ἔκ, διέφυγεν ὡς ἐκ θαύματος, ριφθεὶς ἐπὶ τῶν πλεόντων ὀγκοπάγων τοῦ Περνόβα. Ὡς ἐκ θαύματος ἐπίσης δὲν ἀπωλέσθη κατὰ τὴν σύρραξιν ἐκείνην, καὶ ἠδυνήθη νὰ μείνῃ εἰς τὸ Περνάου χωρὶς νὰναλυφθῇ.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελὶς 201.

Ὁ Βλαδίμηρος Γιαννὼφ εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωάννου Γιαννώφ, παλαιοῦ φίλου τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, ὁ ὁποῖος, ἀποθνήσκων, τῷ εἶχεν ἐμπιστευθῇ ὅλην τὴν περιουσίαν του. Ἡ ἱερὰ αὕτη παρακαταθήκη, ἐξ 20,000 ρουβλίων εἰς τραπεζιτικὰ γραμμάτια, ἐπρόκειτο νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν Βλαδίμηρον Γιαννώφ, ὅταν ὁ προγεγραμμένος, ὁ ἐξόριστος, θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὴν γενέθλιον γῆν, ἐάν ποτε θὰ τῷ ἐπετρέπετο νὰ ἐπανέλθῃ.

Γνωρίζομεν, τωόντι, κατόπι τίνων πολιτικῶν γεγονότων, ὁ Βλαδίμηρος εἶχεν ἐξορισθῇ εἰς τὰ βάθη τῆς Σιβηρίας, εἰς τὰ ἀλατωρυχεῖα τῆς Μυνισίνσκης. Καταδίκη εἰς ἰσόβιον ὑπερορίαν τὸν ἐβάρυνεν. Ἡ μνηστή του, ἡ Ἴλκα Νικολέφ, ἠδύνατο νὰ τρέφῃ τὴν ἐλπίδα ὅτι θα τῇ ἀπεδίδετο, ὅτι μίαν ἡμέραν, εἰς τὴν θετήν του οἰκογένειαν, τὴν μόνην ἡ ὁποία τῷ ἔμενεν εἰς τὸν κόσμον, θὰ ἐπανεύρισκε τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐτυχίαν;... Ὄχι βέβαια! Οὐδέποτε οἱ μνηστευμένοι θὰ ἐπανέβλεπον ἀλλήλους, ἐκτὸς ἐὰν ἡ Ἴλκα ἀπεφάσιζε νὰ μεταβῇ πρὸς συνάντησίν του εἰς Σιβηρίαν, — ἢ ἐκτὸς ἂν ἐκεῖνος κατώρθονε νὰ δραπετεύσῃ...

Τὸ δεύτερον ἔγινε. Μετὰ τέσσαρα ἔτη, ὁ Βλαδίμηρος διέσχισε τὰς σιβηριακὰς καὶ εὐρωπαϊκὰς στέππας τῆς ρωσσικῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ Περνάου, ὅπου ἐκρύπτετο, σκοπεύων νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς πλοῖον καὶ νὰ ἐλθῇ εἰς Γαλλίαν ἢ Ἀγγλίαν, μόλις ὁ διάπλους τῆς Βαλτικῆς θὰ καθίστατο δυνατός, λυομένων τῶν πάγων.

Εἰς τὸ Περνάου, ὁ Βλαδίμηρος Γιαννὼφ εὑρέθη ἄνευ χρημάτων. Ἔγραψεν ὅθεν εἰς τὸν Νικολέφ, καὶ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἠνάγκασε τὸν καθηγητὴν νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως, διὰ νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν υἱὸν τὴν πατρικήν του κληρονομίαν.

Περὶ τοῦ ταξειδίου τούτου ὁ Νικολὲφ δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τίποτε οὔτε εἰς τοὺς φίλους του οὔτε εἰς τὴν θυγατέρα του, σκοπεύων νὰ τὸ κάμῃ μόνον μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του, ὅταν θὰ ἐβεβαιόνετο πλέον ὅτι ὁ Βλαδίμηρος Γιαννὼφ εὑρίσκετο ἐλεύθερος εἰς τὸ Περνάου. Ἀλλ' οὔτε μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του ὡμίλησε, διότι ὁ ἐξόριστος τὸν εἶχεν ὁρκίσῃ νὰ μὴ φρενερώσῃ τὴν διαμονήν του εἰς τὴν Ἴλκαν, ἐφ' ὅσον δευτέρα ἐπιστολή του δὲν ἤθελε τὸν πληροφορήσῃ ὅτι εὑρίσκετο ἐν ἀσφαλείᾳ ἐπὶ ξένου πλοίου ἢ ξένης γῆς.

Ὁ Δημήτριος Νικολὲφ εἶχεν ἀναχωρήσῃ λοιπὸν ἐκ Ρίγας κρυφίως. Μολονότι ἐπλήρωσε θέσιν μέχρι τοῦ Ρέβελ, διὰ νὰ μὴν ὑποπτεύσῃ κανεὶς ποῦ ἐπήγαινε, ἐσκόπευεν ὅμως νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ταχυδρομικὴν ἅμαξαν εἰς τὸ Περνάου, ὅπου θὰ ἔφθανε τὴν ἰδίαν ἑσπέραν, καί, ἄνευ τοῦ ἀτυχήματος ἐκείνου, ἐπελθόντος εἴκοσι βέρστια μακρὰν τῆς πόλεως, τὸ ταξεῖδιον θὰ ἐτελείονεν ὑπὸ τὰς ἀρίστας συνθήκας.

Γνωρίζομεν τὴν συρροὴν τῶν δυσαρέστων περιστατικῶν, ἡ ὁποία ἐτροποποίησε τὸ πρόγραμμα τοῦ Νικολέφ. Ἠναγκάσθη νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ *Σπασμένου Σταυροῦ*, μετὰ τοῦ συνταξειδιώτου του Πός. Ἐκεῖθεν ἀνεχώρησε πάλιν τὴν τετάρτην πρωϊνὴν ὥραν, διευθυνόμενος εἰς τὸ Περνάου, ὅπου θὰ ἔφθανεν ἐνωρίτερα παρὰ ἐὰν ἐπερίμενε τὴν ταχυδρομικὴν ἅμαξαν... καὶ τώρα τὸν κατηγόρουν ὅτι ἐδολοφόνησε τὸν συνταξειδιώτην του!

Ὅταν ὁ Δημήτριος Νικολὲφ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ πανδοχεῖον, ἦτο ἀκόμη σκότος. Καὶ μετὰ δίωρον πεζοπορίαν διὰ τῆς ἐρήμου ὁδοῦ, περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἔφθασεν εἰς τὸ Περνάου καὶ μετέβη εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον, ὅπου ὁ Βλαδίμηρος Γιαννὼφ διέμενεν ὑπὸ ψευδώνυμον.

Ὁποία χαρὰ καὶ διὰ τοὺς δύο, νὰ ἐπαναβλέπωνται μετὰ μακρὸν χωρισμόν, μετὰ τόσας περιπετείας, μετὰ τόσους κινδύνους!... Ἦτο ὡς ἐὰν πατὴρ ἐπανεύρισκε τὸν ἀπωλολότα υἱόν του!... Ὁ Νικολὲφ παρέδωκεν εἰς τὸν Βλαδίμηρον τὸ χαρτοφυλάκιον, τὸ περιέχον τὴν περιουσίαν τοῦ Ἰωάννου Γιαννώφ, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ παρευρεθῇ κατὰ τὴν ἐπιβίβασίν του, ἔμεινε μετ' αὐτοῦ δύο ἡμέρας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀναχώρησις τοῦ ἀτμοπλοίου, τοῦ ὁποίου θὰ ἐπέβαινεν ὁ Βλαδίμηρος, ἀνεβάλλετο, ὁ Δημήτριος Νικολέφ, μὴ δυνάμενος νὰ παρατείνῃ τὴν ἀπουσίαν του, ἠναγκάσθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Ρίγαν. Ὁ ἐξόριστος τὸν ὑπεχρέωσεν ἀναχωροῦντα νὰ τῷ ὑποσχεθῇ, ὅτι δὲν θὰ ἔλεγε τίποτε εἰς τὴν Ἴλκαν περὶ τῆς δραπετεύσεώς του, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ εὑρίσκετο ἐξησφαλισμένος κατὰ τῶν λαγωνικῶν τῆς τρομερᾶς ρωσσικῆς ἀστυνομίας, τῷ ὑπεσχέθη δὲ καὶ αὐτὸς ὅτι θὰ τῷ ἔγραφεν, εὐθὺς μόλις θὰ ἐξησφαλίζετο ἡ ἐλευθερία του, καὶ ἴσως τότε ὁ καθηγητὴς θὰ ἠμποροῦσε νὰ μεταβῇ πρὸς συνάντησίν του μετὰ τῆς Ἴλκας...

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Μόλις τὸν ἐπῆρε μυρωδιὰ τὸ σκυλάκι, ἄρχισε νὰ τὸν γαυγίζῃ μὲ λύσσα, καὶ ὥρμησε κατ' ἐπάνω του, καὶ τὸν πηδοῦσε, πότε ἀπ' ἔμπρός, πότε ἀπὸ πίσω, μὲ κάτι ἄτακτα τρελλοσπηδήματα, σὰν δαιμονισμένο.

Τότε κατάλαβε ὁ Νῖνος ὅτι τὸ σκυλάκι αὐτὸ ἦταν ἐχθρὸς πολὺ ἐπικίνδυνος, καὶ ἂς ἦταν ἔτσι μικρό! Καθὼς πηδοῦσε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὸν ἐδάγκανε 'ςτὸν ὦμο, καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸ κτυπήσῃ μὲ τὸ σπαθί του ὁ Νῖνος, ἐκεῖνο βρισκότανε στὴν ἄλλη ἄκρη καὶ πάλι ξαναγύριζε.

Μὲ τὰ πολλὰ ὅμως ὁ Νῖνος πέτυχε νὰ τοῦ καταφέρῃ μιὰ καλὴ μὲ τὸ σπαθί, καὶ τὸ ξάπλωσε νεκρό.

Ὁ κόσμος, ἀπὸ τὸν λόφο, ἐχαιρέτισε μὲ «οὐρά!» καὶ μὲ «ζήτω!» τὴν πρώτη αὐτὴ νίκη. Ὁ Νῖνος ἐγύρισε μιὰ στιγμή, ἐχαιρέτησε τὸν κόσμο μὲ τὸ σπαθί του, κ' ἐπροχώρησε παρακάτω.

Καὶ νὰ ὁ μαντρόσκυλος! Μὲ κάτι δόντια φοβερά, ὥρμησε νὰ κατακομματιάσῃ τὸ Νῖνο. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε. Τὰ σπαθὶ τοῦ Νίνου τὸν ἔκαμε στὰ δυό.

Παρακάτω, νὰ τὸ λεοντάρι! Μὲ τὴν πρώτη σπαθιά, ἔπεσε κι' αὐτὸ κάτω.

Παρακάτω, νὰ ἡ ἡ ἀρκούδα. Νὰ μιὰ σπαθιὰ τῆς ἀρκούδας, πόει κ' ἡ ἀρκούδα! Τί δυνατὸ παλληκάρι ποῦ ἦταν ὁ Νῖνος, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ! Μόνο τὸ πρῶτο ἐκεῖνο σκυλάκι τοῦ ἔκαμε κόπο ὥς νὰ τὸ νικήσῃ, καὶ μάλιστα τὸν ἐπλήγωσε καὶ στὸν ὦμο λιγάκι. Τάλλα τὰ ἐνικοῦσε μὲ τὴ μεγαλήτερη εὐκολία, καὶ χαρούμενος, ζωηρός, προχωροῦσε.

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ΡΟΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΕ'. (Συνέχεια)

Ὁ Σάσας ἠσθάνετο μεγάλην ὄρεξιν νὰ κάμῃ τὸ ἄλογόν του νὰ τρέξῃ, νὰ καλπάσῃ,—ἀλλ' ἐφοβεῖτο μήπως ἤθελε τὸ κουράσῃ καὶ μήπως ἤθελε φθάσῃ πολὺ ἀργὰ εἰς τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου ὁ καπνὸς διεκρίνετο εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἔξαφνα, ἕνα μαῦρο σημάδι ἐφάνη μακράν... κ' ἔπειτα ἕνα ἄλλο... Τὰ σημάδια αὐτὰ κάθε τόσο ἐσταματοῦσαν, κ' ἔπειτα πάλιν ἐπροχωροῦσαν. Ὁ Βάσκας ἐκύτταξε μὲ προσοχήν, ἐμισόκλεισε τὰ μάτια του, καὶ μάλιστα διηύθυνε καὶ τὸ ἄλογόν του πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος... ἀλλὰ γρήγορα ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ ἔντρομος.

— Σάσα! ἐφώναξε, τὸ τουφέκι σου!

— Τί εἶνε;

— Λύκοι!

— Δὲ θὰ μᾶς πειράξουν. Πηγαίνουν κατὰ τὸ δάσος.

— Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ... καλλίτερα νὰ τοὺς τρομάξωμε... Νά, νά, ἔρχονται κατὰ 'δῶ!

Πραγματικῶς, τὰ μαῦρα σημάδια ἐμεγάλωναν καὶ τώρα ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ τὰ διακρίνῃ καθαρά.

Ὁ Σάσας ἐπῆρε τὸ τουφέκι του.

— Γρήγορα! ἔλεγεν ὁ Βάσκας· ἂν εἶνε πεινασμένοι, θὰ μᾶς ριχτοῦν στὴ στιγμή.

Ὁ Σάσας ἐκάλπασε πρὸς τοὺς ἐπερχομένους λύκους· ὁ Βάσκας τὸν ἠκολούθησε μὲ τὸ ἄλογον κατὰ πόδας.

Οἱ λύκοι ἔμειναν ἀκίνητοι ὀλίγας στιγμάς· ἔπειτα ἐτράπησαν εἰς δρομαίαν φυγήν. Καὶ ὁ Σάσας, διὰ νὰ τοὺς τρομάξῃ περισσότερον, ἐπυροβόλησε.

— Τώρα δὲν ξαναγυρίζουν! εἶπε.

Καὶ οἱ δύο φίλοι μας ἐξηκολούθησαν ἡσύχως τὸν δρόμον των.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, εἶχαν λησμονήσῃ πλέον τοὺς λύκους. Ὁ Σάσας ἐσυλλογίζετο τὴν μητέρα του· ὁ Βάσκας ἐφαίνετο καὶ αὐτὸς βυθισμένος εἰς σκέψεις.

— Σάσα; ἠρώτησεν ἀποτόμως· σὲ περιμένουν 'ςτὸ σπίτι σου;

— Ὄχι βέβαια.

— Θὰ κάμω ὅπως θέλεις, Σάσα· ἐγὼ ὅμως, σοῦ λέγω, τὴν ἀγι' ἀλήθεια, θὰ προτιμοῦσα νὰ μείνω 'ςτὸ σπίτι σου.

— Μὰ ἐννοεῖται!

— Γιατὶ ἂν εἶνε νὰ πάω ςτοῦ θειοῦ μου, ὤχ ξυλιὲς ποῦ θὰ φάω!

— Μὴ φοβᾶσαι.

— Ἔπειτα θὰ γυρίσωμε μαζί, ἀλήθεια; Περνᾷ κανεὶς ὡραῖα 'ςτοῦ Πάρφιν Σίλιτς. Ξέρεις, τώρα 'ςτὸ σπίτι τους ἔχουν αὐτοὶ καὶ λαρδὶ καπνιστό. Ἀλήθεια, δὲν εἶνε ὥρα νὰ φᾶμε;

Τὰ παιδιὰ ἐπέζευσαν, ἄπλωσαν 'ςτὸ χιόνι ἕνα χαλάκι, ἔδωσαν βρώμη 'ςτ' ἄλογα, καὶ ἐκάθησαν νὰ προγευματίσουν. Μετ' ὀλίγον δὲν ἔμεινε τίποτε σχεδὸν ἀπὸ τὰ ψωμιὰ καὶ τὰ κρέατα ποῦ τοῖς εἶχε δώσῃ ἡ Μελανία.

— Κι' ἂν δὲν βροῦμε τίποτα νὰ φᾶμε

«Ἦτο, ἀλήθεια, ὁ υἱός της ὁ φαιδρὸς ἐκεῖνος νεανίας;...» (Σελ. 222, στ. α'.)

— Σὰν ἁμάξι φαίνεται...

— Μὲ τρία ἄλογα...

— Καὶ στέκεται... καὶ κάποιος κατεβαίνει.

Ὁ Σάσας ἐκύτταξε μὲ προσοχὴν κ' ἔξαφνα ἡ καρδιά του ἐσκίρτησε.

—Ὁ θεῖος μου, καλέ!

Καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν ἅμαξαν μὲ καλπασμόν.

— Σάσα, ἀγαπημένο μου παιδί!...

— Θεῖε μου!... μ' ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε;

Καὶ ὁ Σάσας ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἀλέξη Λούβοβιτς.

— Μὰ σ' ἐπερίμενα.

— Πῶς;

— Ναί, τὴν νύκτα μὲ εἰδοποίησαν πῶς θὰ περνοῦσες ἀπὸ ἐδῶ.

— Ποῦ ἦσθε λοιπόν;

— Εἰς τὸ κτῆμά μου, καμμιὰ σαραντάριὰ βέρστιὰ ἀπὸ τὸ χωριό.

Ὁ Σάσας ἀπόρησε.

— Ὥστε ὅλον τὸν καιρὸ ἦσθε τόσῳ πλησίον μου;

— Ναί.

— Καὶ ὅταν ἤμουν ἄρρωστος;

—Ἤλθα καὶ σὲ περιποιήθηκα.

— Μὰ γιατὶ νὰ κρύβεσθε;

— Γιατί; Γιατὶ ἤθελα νὰ μάθῃς νὰ ζῇς χωρὶς νὰ ἔχῃς ἀνάγκην ἀπὸ τὴν βοήθειαν κανενός, καὶ νὰ τὰ βγάζῃς πέρα μόνος σου, μὲ τὰς ἰδίας σου δυνάμεις. Μ' ἐννοεῖς, παιδί μου; Ἡ διαμονή σου εἰς τὸ χωρίον σ' ἔκαμε ἄνδρα θαρραλέον καὶ δυνατόν. Τώρα μόνον εἰμποροῦμεν νὰ θεωρούμεθα συγγενεῖς, διὰ τὴν ταυτότητα ὄχι τῆς καταγωγῆς μας, ἀλλὰ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων μας. Ἡ μητέρα σου θὰ εὐχαριστηθῇ πολύ!

Καὶ ἠσπάσθη τὸν νεανίαν.

— Καλημέρα, Βάσκα! Φίλησέ με λοιπόν, σύντροφε!...

Ὁ Βάσκας ἐπτερνίσθη ὅπως τοῦ συνέβαινε πάντοτε εἰς τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις. Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Σάσαν:

— Σάσα, Σάσα! τοῦ εἶπε σιγά.

— Τί εἶνε;

— Ξέρεις κάτι ἄλλο;... Στὴν κουζίνα ἔχουν κοτολέττες!

Καὶ ἐξέσπασεν εἰς φαιδρὸν γέλωνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΣ'.

Τὸ τελευταῖον.

Τὴν αὐγήν, ἡ μητέρα τοῦ Σάσα ἐξύπνησεν ἀπὸ ἀσυνείθιστον θόρυβον.

— Τί συμβαίνει ; ἐσκέφθη.

Κανεὶς δὲν ἐξυπνοῦσε ποτὲ τόσω πρωΐ, καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τῆς παράξῃ τὸν πρωϊνὸν ὕπνον.

— Σὰ νὰ κτυποῦν μὲ μπαλτᾶ, ἐσκέφθη. Φθάνει νὰ μὴν ξυπνήσῃ ὁ Σάσας. Εἶνε τόσω κουρασμένος !

Ἐτανύσθη καὶ αἴσθημα χαρᾶς ἐπλημμύρισε τὴν καρδίαν της. Ἤρχισε νὰνα-πολῇ τὰ γεγονότα τῆς προτεραίας. Ἦτο ἀλήθεια, ὁ υἱός της ὁ φαιδρὸς ἐκεῖνος νεανίας, ὁ εὔρωστος, ὁ ροδοκόκκινος, ὁ ζωηρός, ποῦ εἶχεν ὁρμήσῃ χθὲς πρὸς αὐτήν, καὶ τὴν εἶχεν ἐναγκαλισθῆ μὲ τρυφερότητα, καὶ τὴν εἶχε σηκώσῃ, τρέχων, ἕως τὸ δωμάτιόν της ; Τὰ χέρια του ἔμοιαζαν σιδερένια, τὸ στῆθός του εἶχεν ἀναπτυχθῆ, τὰ μάτια του ἦσαν γεμάτα ζωήν.

Ὄχι, δὲν ἦτο πλέον ὁ Σάσας, τὸ ὠχρὸν ἐκεῖνο παιδὶ ποῦ ἤξευρε, τὸ ἀλαζονικὸν καὶ κενόδοξον, ποῦ πάντοτε παρεκονεῖτο, δυσηρεστημένον μὲ ὅλους καὶ μὲ ὅλα...

— Λοιπόν, πῶς σοῦ φαίνεται ; τὴν εἶχεν ἐρωτήσῃ ὁ Ἀλέξιος Λούβοβιτς.

Κ' ἐκείνη τὸν εὐχαρίστησε μὲ βλέμμα γεμάτον εὐγνωμοσύνην, κλαίουσα ἀπὸ χαράν.

Ἔξαφνα τῆς ἦλθεν ἐπιθυμία νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῇ πῶς κοιμᾶται ὁ υἱός της.

Ἄνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου του καὶ ἔμεινεν ἔκπληκτη.

Ὁ Σάσας δὲν εὑρίσκετο ἐκεῖ· τὸ κρεββάτι στρωμένον, τὸ δωμάτιον συγυρισμένον.

Ἔκραξε τὴν καμαριέραν της καὶ τὴν ἠρώτησε :

— Σὺ ἐσυγύρισες τὸ δωμάτιον ;

— Ὄχι· γιὰ τί ; σηκώθηκε ὁ κύριος ἀπὸ τώρα ;

— Δὲν εἶν' ἐδῶ... περίεργο !

Ἐνεδύθη βιαστικὰ καὶ κατέβη εἰς τὴν αὐλήν. Πλησίον τοῦ φράκτου, ὁ Σάσας, μὲ βλούζαν, ἐπριόνιζε σανίδια, τὰ ὁποῖα ὁ Βάσκας ἐκάρφωνε κατόπι, διορθώνων τὸν παλαιὸν φράκτην.

— Σάσα... τί κάνεις ;

— Καλημέρα, μαμμά...Δὲν εἶχα τίποτε νὰ κάμω σήμερα τὸ πρωΐ, καὶ ἀπεφάσισα νὰ διορθώσω τὸ φράκτη...

— Ἔμπα μέσα, θὰ κρυώσῃς.

— Ἐγὼ νὰ κρυώσω ; εἶπεν ὁ Σάσας γελῶν, κ' ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του.

Ὁ Ἀλέξης Λούβοβιτς ἐπλησίασε.

— Καλῶς τὰ κάνετε, παιδιά !

— Καλημέρα, θεῖε !

— Βρῆκες ἀκαταστασίες ἐδῶ ;

— Ναί, πολλὰ πράγματα θέλουν διόρθωμα. Σιγὰ-σιγὰ θὰ τὰ διορθώσουμε.

— Καὶ τὸ Σχολεῖό σου ;

Ὁ Σάσας ἀφῆκε τὸ πριόνι.

— Τί ἐννοεῖτε ;

— Μὰ δὲ θὰ ἐξακολουθήσῃς τὰ μαθήματά σου ;

— Πῶς, ἀφοῦ πρέπει νὰ γυρίσω στὸ χωριό ; Τὸ δικό μου Σχολεῖο εἶν' ἐκεῖ.

— Μὴν ἀνησυχῆς. Ἔστειλα ὡς ἀντικαταστάτην σου ἕνα πολὺ καλὸ δάσκαλο.

— Ὥστε θὰ μείνω ἐδῶ ;

— Μὰ σοβαρὰ ἐλογάριαζες νὰ γυρίσῃς πίσω : εἶπεν ἡ μητέρα τοῦ Σάσα μὲ δακρυσμένα μάτια.

Ὁ Βάσκας ἐφάνη πολὺ στενοχωρημένος... Τί θὰ ἐγίνετο λοιπὸν αὐτός, ἂν δὲν θὰ ξαναγύριζαν εἰς τοῦ Πάρφιν ;

— Ἐέρετε, θεῖέ μου, εἶπε τότε ὁ Σάσας· ὁ Βάσκας εἶνε φίλος μου καὶ δὲν ἐννοοῦ νὰ τὸν χωρισθῶ. Θὰ τὸν πάρω μαζί μου στὴν πόλι... Θὰ μπῇ κι' αὐτὸς σὲ Σχολεῖο.

— Ὅπως θές, εἶνε δουλειὰ δική σου... Βάσκα, ἐσὺ θέλεις ;

— Μά... ξέρω κ' ἐγώ... ἂν μ' ἐρωτοῦσαν δὲ θἄλεγα ὄχι.

— Καλὰ λοιπόν, εἶπεν ὁ Ἀλέξης, ἀναλαμβάνω τὴν ὑποτροφίαν σου. Ἔννοια σου, καὶ δὲ θὰ σἀφίσωμε στὰ χέρια τοῦ θειοῦ σου... ποῦ δέρνει !

Εἰς τὸ διάστημα αὐτό, ὁ Κολοβὸς ἐξέπληττεν ὅλην τὴν αὐλήν. Χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν παραμικρὰν προσοχὴν εἰς τὴν Ψιψίναν, ἔτρεξε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν Μαῦρον, δεμένον μὲ τὴν ἁλυσίδα, καὶ τοῦ ἔγλειψε τὸ ρύγχος. Τὸ θράσος αὐτὸ ἐξώργισε τὸν σκύλον, ποῦ ἦτο συνειθισμένος νὰ τὸν σέβωνται μικροὶ καὶ μεγάλοι.

— Γρρρρ !... τ' εἶν' αὐτά ;... γρρ...

— Μὴ θυμώνῃς, σύντροφε ! ἐγαύγισεν ὁ Κολοβός. Ἐγὼ ἐκεῖ-πέρα ἐκυνήγησα λύκους καὶ ἀρκοῦδες !

— Ἐσύ, ἐκυνήγησες ἀρκοῦδες ;

— Ἀμ τί, φέμματα ;

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ ! Μὴ μὲ κοροϊδεύῃς, γιατί σὲ κάνω κομμάτια !

— Μὰ γιατί μ' ἐχθρεύεσαι ἔτσι ; Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ εἴμαστε φίλοι ;

Ὁ Μαῦρος εἶχε γίνῃ ἔξω φρενῶν. Ἕνα σκυλὶ τῆς κάμαρας, ἕνας Κολοβός, νὰ τολμᾷ νὰ τοῦ μιλῇ μὲ τέτοιον ὕφος !

Βέβαια πρέπει νὰ ἔγινε σεισμός !... Εἰδεμή, πῶς ἀναποδογυρίσθη ὁ Κολοβὸς καὶ εἶδεν ἀποπάνω ἀπὸ τὰ πόδια του πρῶτα τὸν οὐρανὸν καὶ κατόπι τὴν καγγελόπορταν... Ὅταν ἐπιτέλους ἐστάθη εἰς τὰ πόδια του, ἠσθάνθη τὴν οὐρίτσαν του ἀνάμεσα εἰς τὰ δόντια τοῦ ἐχθροῦ του.

Συγχρόνως ὅμως καταληφθεὶς καὶ ὁ Κολοβὸς ὑπὸ πολεμικοῦ μένους, ἐδάγκασε μὲ δύναμιν τὸ αὐτὶ τοῦ Μαύρου. Ἔπειτα ἐνθυμηθεὶς τὸ μῆκος τῆς ἀλύσεως, ἀπεμακρύνθη ὀλίγον.

— Οἱ λογαριασμοί μάς, νομίζω, ἐκαθαρίσθησαν, ἐγρύλλισε ὁ Μαῦρος. Ἤ μήπως δὲν εἶσαι ἀκόμη καλὰ πληρωμένος ;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Σάσας ἔκραξε τὸν Κολοβόν.

— Χαίρετε, κύριε ! Μὲ φωνάζουν γιὰ τὸ τσάϊ. Ἐέρετε, ἐμεῖς οἱ καθὼς πρέπει, παίρνουμε πάντα τσάϊ !

Μόνον τότε ἐνόησεν ὅτι εἶχε μίαν καλὴν δαγκαματιὰν εἰς τὸν λαιμόν. Τὸ φιλότιμον ὅμως τὸν ἠμπόδισε νὰ δείξῃ τὸν πόνον του.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Ἐλλείψει χώρου, ἡ μέχρι τῆς 31ης Μαΐου κίνησις τοῦ Ξεσπαθώματος θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές. Ἡ προθεσμία θὰ παραταθῇ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

Ὁ Φιφῖκος ἐρωτᾷ :
— Πῶς τὸ λένε Κωνσταντῆ,
Τὸ μεγάλο τὸ κουμπί ;
Κι' ὁ μικρούλης ἀπαντᾷ :
— Λές καὶ σὺ μιὰ κουταμάρα !...
Πῶς ἀλλοιοῦς ἀπὸ...κουμπάρα ; ! !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτὸς τῆς Νυκτὸς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ..

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟΝΤΑΣ „ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ"

Ἐὰν ἐδημοσίευα σήμερον ὅλας τὰς προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, αἱ ὁποῖαι ἀναμένουν τὴν σειράν των, θὰ ἤθελα χρειασθῆ τοὐλάχιστον τέσσαρας στήλας τῆς «Διαπλάσεως». Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἐλάμβανα νέας προτάσεις, ὑπὸ τῶν ἰδίων καὶ ὑπὸ ἄλλων, καὶ διὰ νὰ τὰς δημοσιεύσω ὅλας εἰς τὸ προσεχές, θὰ ἤθελα πάλιν ἄλλας τόσας στήλας.

Ἐννοεῖται ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν ! Μισὴν ἕως μίαν στήλην τὸ πολὺ εἰμπορῶ νὰ διαθέτω διὰ Μικρὰ Μυστικὰ εἰς κάθε φύλλον. Δημοσιεύω λοιπὸν ἀπὸ τρεῖς ἕως πέντε μόνον προτάσεις ἑκάστου καθ' ἑβδομάδα, καὶ προτιμῶ τὰς παλαιοτέρας, καὶ ἀφίνω τὰς ἄλλας νὰ πάρουν σειράν. Οὕτω συμβαίνει πολλάκις, μία πρότασις ἡ ὁποία μοῦ στέλλεται σήμερον, νὰ δημοσιευθῇ μετὰ δύο, τρεῖς, τέσσαρας ἑβδομάδας. Ἐκ τούτου παράπονα ἐκ μέρους τῶν προτεινόντων, καὶ παραξηγήσεις, καὶ δυσχέρειαι. Εἶνε ἀδύνατον κατ' αὐτὰς νἀνοίξω ἐπιστολὴν ποῦ νὰ μὴν ἐρωτᾷ : «Διατί δὲν ἐδημοσιεύθησαν αἱ προτάσεις μου *τόσον καιρόν ;*»

Ἡ πληθώρα αὐτῆ τῶν προτάσεων ὀφείλεται, φυσικά, εἰς τὴν πληθώραν τῶν ψευδωνύμων. Πρὸ δέκα ἐτῶν, ὅταν ἀρχίσαμεν τὰ Μ. Μυστικά, δὲν εἴχαμεν εἰς τὸν κύκλον μας οὔτε 200 ψευδώνυμα. Σήμερον τὰ ψευδώνυμά *μας πλησιάζουν τὰ 900 ! Καὶ ὅλον* αὐτὸ τὸ πλῆθος δικαιοῦται νὰ προτείνῃ καὶ νὰ ... προτείνεται. Οὕτως ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον.

Τί πρέπει νὰ γίνῃ λοιπόν ; Ἀπλούστατα δ,τι ἔγινε, διὰ τὸν ἴδιον ἀκριβῶς λόγον, καὶ μὲ τὴν στήλην τῶν «Ἀσασμῶν καὶ Πληροφοριῶν». Ἡ στήλη αὐτὴ ὅταν *ὑπερεκλεόνασε*, μετεβλήθη εἰς «Μικρὰς Ἀγγελίας» ἐπὶ πληρωμῇ, Ἐπὶ πληρωμῇ λοιπὸν θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὸ ἑξῆς καὶ αἱ προτάσεις τῶν Μικρῶν Μυστικῶν. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ λείψουν τὰ παράπονα. Ἐπὶ πληρωμῇ θὰ *δημοσιεύωνται ὅλαι αἱ προτάσεις καὶ ἀμέσως.* Διότι, φυσικά, θὰ εἶνε ὀλιγώτεραι καθ' ἑβδομάδα. Καὶ ἡ μία στήλη, τὴν ὁποίαν ἔχω

προσδιωρισμένην διὰ Μικρὰ Μυστικά, θἀρκῇ τότε μὲ τὸ παραπάνω.

Λοιπόν, οἱ ἀνταλλάσσοντες Μικρὰ Μυστικὰ πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι εἰς τοὺς μέχρι τοῦδε ὅρους τῆς ἀνταλλαγῆς— οἱ ὁποῖοι μένουν οἱ ἴδιοι,—προστίθεται καὶ ὁ ἑξῆς :

Ἀπὸ μία ἕως τρεῖς προτάσεις τοῦ καθενός, τὴν ἑβδομάδα, θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὸ ἑξῆς ἀντὶ πληρωμῆς 25 λεπτῶν, ἀπὸ ὅσας λέξεις καὶ ἂν ἀποτελοῦνται. Διὰ τὰς ἐπιπλέον προτάσεις, ὅσαι καὶ ἂν εἶνε, ὁ προτείνων θὰ πληρώνῃ 5 λεπτὰ τὴν λέξιν.

Παραδείγματος χάριν :

Διὰ τὴν πρότασιν : «Ὁ *Αἰγύπτιος Πρίγκηψ* μὲ τὴν *Σημαίαν* τῆς *Ἁγίας Λαύρας*», ὁ προτείνων θὰ πληρώσῃ 25 λεπτά. Τὸ ποσὸν τῆς πληρωμῆς δὲν θαὐξήσῃ, ἐὰν εἰς τὴν ἰδίαν πρότασίν του προσθέσῃ ἀκόμη καὶ : «*Ζῆναν* καὶ *Μέγαν Ἀλέξανδρον*.»

Διὰ τὴν πρότασιν ὅμως : «Ὁ *Αἰγύπτιος Πρίγκηψ* μὲ τὴν *Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας, Ζῆναν, Μέγαν Ἀλέξανδρον, Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα, τῆς Φράκτης τ' Ἀγριολεοῦδου, Εἰκοστὴν Πέμπτην Μαρτίου, Ἰδανικόσκηπαν*», — ὁ προτείνων θὰ πληρώσῃ ἐν ὅλῳ 75 λεπτά, ἤτοι 25 διὰ τὰς τρεῖς πρώτας προτάσεις καὶ 50 διὰ τὰς λοιπάς, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦνται ἀπὸ δέκα λέξεις, πρὸς 5 λεπτὰ τὴν λέξιν = 50.

Ἐννοεῖται ὅτι εἰς κάθε φύλλον θὰ εἰμπορῇ κανεὶς νὰ δημοσιεύῃ ὅσας *προτάσεις θέλει*, καὶ ὄχι μόνον 3—5, ὅπως μέχρι τοῦδε. Ἐπίσης θὰ δικαιοῦνται νὰ δημοσιεύουν προτάσεις καὶ οἱ καθυστεροῦντες τετράδια, οἱ ὁποῖοι ἕως τώρα ἀπεκλείοντο. Ἀλλά, πρὸς γνῶσιν καὶ ὁδηγίαν τῶν ἀνταλλασσόντων Μικρὰ Μυστικά, *μετὰ τὸ ψευδώνυμον τοῦ προτείνοντος θὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν ἀρχὴν πάντοτε ὁ δείκτης—δηλαδὴ μία ἐν-θεσις, καὶ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἕνας ἀριθμός, δεικνύων πόσα τετράδια ὀφείλει ὁ προτείνων μέχρι τῆς ἡμέρας ποῦ δημοσιεύεται ἡ πρότασίς του.* Ἐὰν ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς θὰ εἶνε 0, θὰ σημαίνῃ ὅτι οὐδὲν τετράδιον ὀφείλει, καὶ ἑπομένως ὅτι μετὰ πάσης ἐμπιστοσύνης εἰμποροῦν νὰ τῷ στεῖλουν τετράδιον οἱ πρὸς οὓς προτείνει ἀνταλλαγήν.

Ἀπὸ σήμερον, προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν δὲν εἶνε δεκταί, ἐὰν δὲν συνοδεύωνται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς δημοσιεύσεως. *Πρέπει δὲ νὰ εἶνε γραμμέναι καὶ εἰς χωριστὸν τεμάχιον χάρτου, ἐκτὸς τῆς ἐπιστολῆς.*

Εἰς τὸ φύλλον τοῦτο καὶ εἰς τὸ προσεχές, θὰ δημοσιεύσω *ὅσας εἰμπορέσω* ἀπὸ τὰς προτάσεις ποῦ ἔχω ἤδη εἰς χεῖράς μου, δωρεάν. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μεθεπομένου φύλλου, δὲν θὰ δημοσιεύωνται *παρὰ μόνον αἱ πληρωμέναι.*

Καμμία μερολῆψία, *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι* ! Ὅπως ἔχω φίλον σέ, ἄλλο τόσον ἔχω καὶ τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*. Ὁ βαθμὸς ὅμως τῆς Συλλογῆς σου βγῆκε 13+6, διότι ὁ Λεξιγριφος ἀβοήθειαν καὶ ὁ Συλλαβόγριφος «κατάρα» ἔχουν διατύπωσιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν θὰ ἐννοοῦσε γρύ. Ἀπὸ τὰς ἄλλας Ἀσκήσεις, 3 ἢ 4 ἦσαν πάρα πολύ, ἐξόχως ὡραῖαι, ὁποῖαι οὔτε εἰς τὴν Συλλογὴν τοῦ *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* θὰ εὑρίσκοντο (π : χ : ἡ δημοσιευθεῖσα «Συμπλήρωσις Φράσεων».) Αἱ ἄλλαι ὅμως; Μοῦ ἐφάνησαν ἁπλῶς καλαί, ἠβεβιασμέναι, ἠμέτριαι. Λέγεις ὅτι αἱ Ἀσκήσεις τοῦ *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* ἦσαν δανειακαὶ ἀπὸ διαφόρους. Αὐτὸ δὲν τὸ ἐξετάζω. Ὅ,τι βλέπω κρίνω. Ἤσαν κλοπιμαῖαι ; Ἂς τὰς κατήγγελλες. Τώρα τὰ παράπονα εἶνε περιττά. Ἔπειτα, δόξα σοι ὁ Θεός, οἱ Διαγωνισμοί μας ἐξακολουθοῦν. Ἂν δὲν ἐδραβεύθης σήμερον, διατί δὲν εἰμπορεῖ νὰ βραβευθῇς αὔριον ; Εἶσαι τόσῳ καλὸς συνθέτης ! Ἂν π: χ: δὲν ἐλάμβανε μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, ἡ συλλογή σου δὲν θὰ ἤρχετο πρώτη ;

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν παραπόνων αὐτῶν, ἀναγκάζομαι καὶ πάλιν νὰ παρακαλέσω θερμῶς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι νομίζουν, ὅτι εἰς τὰς κρίσεις τῶν Διαγωνισμῶν δὲν πρυτανεύῃ ἡ *αὐστηροτέρα ἀμεροληψία* καὶ δὲν παραδέχονται *ἐκ τῶν προτέρων* ταπεινὰ ἐπιτελέσματα ὡς ὀρθὰ καὶ δίκαια, νὰ μὴ λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Ἂν θέλετε δὲ νὰ... γελάσετε, ἐρωτήσατε τοὺς γνωριμωτέρους μου φίλους, αὐτοὺς ποῦ ἔρχονται καθεμέρα εἰς τὸ γραφεῖον μου, καὶ κάμνουν Συλλόγους καὶ ἐξσπαθώματα, καὶ φροντίζουν τόσον πολὺ διὰ τὸ περιοδικόν μου, τὸ ὁποῖον χρόνια τώρα ὑπεραγαποῦν. Ἤ, ὅλοι αὐτοὶ θἀκούσετε νὰ ἔχουν παράπονα καὶ νὰ σᾶς λέγουν, καθένας χωριστά, ὅτι, μὲ ὅλην τὴν ἀγάπην ποῦ μοῦ δείχνει, ἐγὼ χαρίζομαι εἰς τὸν ἄλλον. Καὶ ὁ ἄλλος πάλιν, ὅτι χαρίζομαι εἰς τὸν πρῶτον. Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ γεγονός ; Τὸ ἀρίνω εἰς τὴν νοημοσύνην σας...

Μὰ ἀγαπητή μου *Αἰγυπτία Βασιλόπαι*, ἀπὸ τόσους καὶ τόσους ποῦ ἐδημοσίευαν Ἀγγελίας, σὺ εὑρέθης νὰ ἀποσοβληθῆς δημοσίᾳ ;» Κ' ἐφαντάσθης ὅτι αἱ ἰδικαί σου Μ. Ἀγγελίαι μ' ἔκαμαν νὰ λάβω ἐκεῖνο τὸ μέτρον ; Μὰ ὄχι, ἀγαπητή μου, ὄχι. Ὡμίλησα γενικῶς καὶ ἐνήργησα γενικώτερα. Ἔπειτα δὲν ἦσαν μόνον αἱ Μ. Ἀγγελίαι ποῦ ἐδημοσίευσα· ἦταν καὶ κάτι ἄλλαι ποῦ δὲν τὰς ἐδημοσίευσα. Αὐτὸ μόνον συλλογίσου...

Ὁ Σύλλογος «Μέμφις» τοῦ Καΐρου ἴδρυσε καὶ Λαχεῖον πρὸς ἔγγραφὴν ἀπόρων εἰς τὴν Διάπλασιν. Ὁ α' ἀριθμὸς κερδίζει 150 γρόσια, ὁ δεύτερος 100 καὶ ὁ τρίτος 50. Κάθε γραμμάτιον τιμᾶται 1 γρόσι ἢ λεπτὰ 25. Ἔστειλαν καὶ εἰς ἐμὲ δύο γραμμάτια ὡς δῶρον, καὶ ἂν κερδίσω, τὰ κέρδη θὰ διατεθοῦν καὶ αὐτὰ πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν. Τοὺς εὐχαριστῶ πάρα πολύ.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνταλλάσσοντας Μικρὰ Μυστικά, συνειθίζουν νὰ στέλλουν τετράδια ἀρωματισμένα ἢ νὰ ἐσωκλείουν εἰς αὐτὰ ἀρωματισμένα χαρτιά. Παρακαλοῦνται νὰ μὴ τὸ ἐπαναλάβουν εἰς τὸ ἑξῆς. Δὲν εἶνε σωστόν.

Ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρον ἐπέσατε εἰς τὸ ἄλλο, *Ἑλληνόπαι*. Σᾶς εἶπα βέβαια ὅτι ὡς νέοι ποῦ εἶσθε, πρέπει νὰ προτιμᾶτε νεώτερα ἔργα. Ἀλλὰ ὄχι πάλιν καὶ τόσον ἐπαναστατικά ! Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας καὶ τὸ κοινόν, καὶ νὰ συμβιβάζετε ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις.

Ἔλαβα καὶ τὸν β' ἀριθμὸν τῆς «Διαπλασίτιδος», χειρογράφου ἐφημεριδούλας, τὴν ὁποίαν ἐκδίδει ἡ *Ἐθνικὴ Σημαία*... ἀποκλειστικῶς δι' ἐμέ. Εἶνε δηλαδὴ ἀντὶ ἐπιστολῆς, καὶ ἔχει ἀπ' ὅλα. Κύριον ἄρθρον (περὶ ἐξετάσεων) ἄλλο ἄρθρον περὶ τοῦ Μνημοσύνου τοῦ Παλαιολόγου, γελοιογραφικὴν στήλην ἀπὸ εἰκονογραφημένα ψευδώνυμα, τὰς τελευταίας εἰδήσεις τοῦ κύκλου μας καταλλήλως σχολιασμένας, κτλ. κτλ. Ὡραῖα περνῶ τὴν ὥραν μου μὲ αὐτὴν τὴν ἐφημεριδούλαν — καὶ δὲν θέλω ἄλλην.

Μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν, *Ἀνεμώνη*, μανθάνω ὅτι ἀπεφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Εἴδες ὅτι ἐνεκρίθη τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου. Τετράδια ἔστειλα. Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ.

Ὁ *Κύκνος Μυτιλήνης* μοῦ γράφει ὅτι ἐν Μυτιλήνῃ, εἰς τὸ Νηπιαγωγεῖον τῆς κυρίας Θεοδότης Πάπη, *ἐπαίχθη* ἀπὸ παιδιὰ καὶ κορίτσια μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν, ἡ κωμῳδία ποῦ ἐδημοσίευσα φέτος «Τὰ Λάθη τῆς Σταμάτας». Μικροὶ καὶ μεγάλοι ἔκαμαν γέλια καὶ γέλια, καὶ εἰς τὸ τέλος, οἱ παρόντες συνδρομηταί μου ἐφώναξαν «Ζήτω ἡ Διάπλασις !»

Ὡραία ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Τοξέλι, Ἄρχων τῆς Θαλάσσης, Ροδοδαφνοστεφανωμένος Ἑλλὴν, Ἰωάννα Δάρκ, Φανατικὴ Ἐσπερανιστρια* καὶ *Μαργαρίτα Στέφα*, τὴν ὁποίαν εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

17. — Ἡ *Ἀλεξανδρινὴ Κασμανιόλα* μοῦ συνιστᾷ θερμότατα καὶ συγκινητικώτατα ἕνα πτωχὸν παιδὶ ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ποῦ θέλει νὰ γίνῃ συνδρομητής μου. Τοῦ ἀξίζει τοῦ καϊμένου, μὲ τόσην φιλομουσίαν ποῦ ἔχει.

Ὁ Σύλλογος «Ἁγία Σιών» ἐνέγραψε διὰ τὴν γ' τριμηνίαν ἐ. ἔ. τὴν ὑπ' ἀριθ. 23 τοῦ 1907 συσταθεῖσαν ἄπορον μαθήτριαν ἐν Ἀθήναις.

Ὁ δὲ Σύλλογος «Ἀγών» ἐνέγραψε δι' ἓν ἔτος τὸν ὑπ' ἀριθ. 11 ἐ. ἔ. συσταθέντα ἄπορον ἐν Πλωμαρίῳ. Ἐδῶ καὶ εἰς τοὺς δύο.

Καὶ μία ἐξήγησις. Μόνον τῶν συστημένων διὰ τῆς «Διαπλάσεως» ἀναγγέλλεται ἡ ἐγγραφή, καὶ τοῦτο διὰ νὰ γίνεται γνωστὸν ποῖοι ἐνεγράφησαν καὶ ποῖοι ἐδεν ἀκόμη, ὥστε νὰ τοὺς ἐγγράψουν οἱ δυνάμενοι. Τοῦτο ὅμως δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ συγχαρῶ καὶ τὸν Σύλλογον «Μέμφις» διὰ τὴν ἄνευ συστάσεώς μου ἐγγραφὴν δύο ἀπόρων γνωρίμων του.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα : *Ὀνειροπόλος Ψυχή*, κ. (Ρ. Α.) *Φάρος Μιτυλήνης*, α. (++) *Φίρτυ-Τοῦ*, κ. (Ζ. Κ.) *Ἄρωμα τῆς Καρδιᾶς*, κ. (Ε. Κ.) *Πόπη τοῦ Ἔαρος*, κ. (κόκκινη κορφὴ) *Δημοκηρμένη Ἀνεμώνη*, α. (Τ. Π.) *Νεράϊδα τοῦ Κάστρου*, κ. (Τ. Κ.) *Ζήτω ὁ Ἑλληνισμός*, κ. (!!!) *Νεφελώδης Νύξ*, κ. (: + X).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ *Πίστις-Πατρὶς* μὲ τὴν *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν*, *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν* καὶ *Ἡρωΐδα τοῦ Μεσολογγίου* — τὸ *Πευκοστόλιστο Νησὶ* μὲ τὸ *Ἐδζωγάκι τῶν Τρικκάλων*, *Κόκκινην Γραβάταν* καὶ *Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανόν* — ὁ *Ἐρθουσιώδης Ἕλλην* μὲ τὸν *Ἀνδριάντα τοῦ Κολοκοτρώνη*, *Ἀεράκι τῆς Ἐλευθεριᾶς* καὶ *Ταπεινὸ Γιασεμί* — ὁ *Κῆρυξ τοῦ Δικαίου* μὲ τὴν *Πεταλούδαν τοῦ Ἀγροῦ*, *Αἱματόβρεκτον Μακεδονίαν* καὶ *Μυρόεσσαν Φύσιν* — ἡ *Γραγαφία Κρήνη* μὲ τὸν *Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα*, *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* καὶ *Ἀθάνατον Ψυχήν* — ἡ *Μυρόεσσα Φύσις* μὲ τὴν *Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν*, *Μονάκριβη Ξανθούλαν* καὶ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* — ἡ *Αἰγυπτία Βασιλόπαις* μὲ τὴν *Αἴγλην ἐν Ζόφῳ*, *Διαβολάκι τῆς Ἀλεξανδρείας* καὶ *Καταυγάζοντα Οὐρανόν* — ὁ *Γέρω Καπετάνιος* μὲ τὸ *Ἔνωσις ἢ Θάνατος*, *Ζήτω ἡ Ἕνωσις* καὶ *Γέρον τοῦ Μωρηᾶ* — ὁ *Ἑλληνόπαις* μὲ τὴν *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*, *Ὀνειρον τῶν Ἀγράφων* καὶ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* — ὁ *Μακεδονικὸς Πόθος* μὲ τὴν *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*, *Αἱματόβρεκτον Μακεδονίαν* καὶ *Ἄνθος τοῦ Πηλίου* — ὁ *Φοῖβος Ἐυρώτας* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Ὠκεανοῦ*, *Ἐδεχὴν τῆς Μάνας* καὶ *Πίστις—Πατρὶς* — ἡ *Γλυκεῖα Ἐλπὶς* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* καὶ *Παῖδα τῆς Μακεδονίας* — ἡ *Ἀλεξανδρινὴ Ἀριστο-*

κράτις μὲ τὴν *Ἀλεξανδρινὴν Καρμανιόλαν*, *Ἰδαγικότητα* καὶ *Μενεξεδένιο Ὄνειρο*·—ἡ *Χρυσόφτερη Ἐλπὶς* μὲ τὸν *Μαρμαρωμένο Βασιληᾶ*, *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν* καὶ *Ἑλληνικὴν Φουστανέλλαν*·—τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὴν *Κυρίαν δὲν μὲ μέλει*, *Μαρμαρωμένον Βασιληᾶ* καὶ *Ξανθὴν Φοίβην*·—ἡ *Μυροβόλος Χαραυγὴ* μὲ τὴν *Γαλανόλευκην Σημαίαν*, *Φοῖβον Εὐρώταν* καὶ *Βασιλέα τῆς Νυκτός*·—ὁ *Μέγας Ἡρακλῆς* μὲ τὸν *Κύκνον Μιτυλήνης*, *Σκέρτσο* καὶ *Μυροβόλον Χαραυγήν*·—ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* μὲ τὴν *Κάρμεν*, *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα* καὶ *Παλλάδα*·—ἡ *Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου* μὲ τὴν *Μελαχροινὴν Χιώτισσαν*, *Χιονισμένον Αἷμον* καὶ *Λευκὸν Κρῖνον*·—τὸ *Μενεξεδένιο Ὄνειρο* μὲ τὴν *Φανατικὴν Ἑσπεραντίστριαν*, *Μελαχροινὸ Ἑλληνόπουλο* καὶ *Νεαρὰν Ἑλληνίδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Πίστις-Πατρὶς* (ὄχι, εἰκονογραφημένους Γρίφους δὲν δημοσιεύω· εἶνε ἔξοδο καὶ φασαρία... περιττὴ·) *Εἰκοστὴν Πέμπτην Μαρτίου* (δεκταί·) *Πλοίαρχον Νέμον* (κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ χωριὸ ὁ Ἀνανίας θὰ μάθῃ νὰ ζῇ ὅπως ὁ Σάσας, καὶ θὰ ξεμάθῃ τουλάχιστον τἀλογοπαίγνια·) *Μέγαν Ἀλέξανδρον* (καὶ τώρα πῶς νὰ γίνῃ; θέλεις νὰ δημοσιεύσω ἐδῶ κατάλογον τῶν ἐν Καλάμαις συνδρομητῶν;) *Γαραφίαν Κρήνην* (σήμερον ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα·) *Ἀναποδογυρισμένο Τριαντάφυλλο* (σοῦ ἀπαντῶ διὰ νὰ μὴν ἀνησυχῇς καὶ σὲ παραπέμπω εἰς ὅσα γράφω παραπάνω περὶ τῶν Μ. Μυστικῶν· ἔ, ἀφοῦ σοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἔχει ψευδώνυμον, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ·) *Ἔξυπνον Βλάκα* (ἔστειλα·) *Μυροβόλον Χαραυγὴν* (εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν· ὄχι, μεταβίβασις ψευδωνύμου δὲν ἐπιτρέπεται· ἀσπάζομαι τὴν ἀδελφήν σου καὶ τὴν περιμένω·) *Πάσχουσαν Ἑλλάδα*, *Ἔνδοξον Ἐλευθερίαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· καὶ εἰς τὰς δύο ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ὄχι·) *Ἄστυ τῆς Ἰωνίας* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Μυρόεσσαν Φύσιν*, *Ἀναγεννώμενον Φοίνικα* (εὐχαρίστως σοῦ τὸ προμηθεύω· ταχυδρομικῶς στελλόμενον τιμᾶται φρ. 2,50·) *Κωστ. Νασ.* (ὁ κανονισμὸς δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ φανερώσω ψευδώνυμα· εἰμπορεῖς διὰ Μικρᾶς Ἀγγελίας νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃς καὶ νὰ τοὺς ἐρωτήσῃς ποῖοι εἶνε·) *Δρυάδα* (ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου· ὄχι, ἄλλους συνδρομητὰς δὲν ἔχω ἐκεῖ·) *Θυελλώδη Οὐρανὸν* (ναί· ἐφρόντισα·) *Ναύαρχον τῆς Σαλαμῖνος* (σήμερον δημοσιεύεται καὶ Ἄσκησίς σου! θὰ προκηρυχθῇ, ἀλλὰ δὲν ξεύρω πότε ἀκριβῶς·) *Ἔνδοξον Ἐλευθερίαν* (τὸ λάθος διορθώθη·) *Φῶς τῆς Νυκτός* (μόνον ἡ λύσις εἶνε ἡ ἰδία· ἀλλ' ἡ στιχουργία καθόλου δὲν ὁμοιάζει· εἶνε σύνθεσις ἰδική του·) *Λιμένα Χίον* (ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς, δὲν ἔχει ψευδώνυμον·) *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον* (ἔστειλα·) *Κυανόλευκον Σημαίαν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *4 Ἰουνίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωνος)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ. Τιμᾶται δρ. ἢ φρ. 2
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Πρώτη, Δευτέρα, Τρίτη, ἑκάστη δρ. ἢ φρ. 3
[Αἱ τρεῖς Σειραὶ ὁμοῦ δρ. ἢ φρ. 7,80 καὶ χρυσόδετοι δρ. ἢ φρ. 9.]
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, δρ. ἢ φρ. 3.
[Χρυσόδετος, δρ. ἢ φρ. 3,80]

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: *ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 17 Ἰουνίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 27 Ἰουνίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 11 Ἰουλίου.*

[***Ἀπὸ*** σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις ἐγκριθεισῶν Ἀσκήσεων ἐκ τῶν Συλλογῶν τοῦ 108ου Διαγωνισμοῦ, καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους τῆς ἑξαετηρίας. Τὰ ποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν πολὺ ἀργότερα.]

258. Λεξίγριφος.

Εἰς πρόθεσιν δυὸ σύμφωνα ὁ λύτης ἂν κολλήσῃ
Κόρην ἀρχαίου ἄνακτος εὐκόλως θἀναστήσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργικεραύνου Διὸς

259. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Α καὶ βάλε Ι
Κ' ἀπ' τὸ χάος θὰ ἰδῇς
Ἕνα εὔμορφο νησὶ
Νὰ δημιουργῆται εὐθύς,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῆς Σαλαμῖνος

260. Τονόγριφος.

Ἐμένα ὁ κόσμος τραγουδᾷ
Γιὰ τὰ χρυσᾶ μου τά μαλλιὰ
Ἔχω-δὲν ἔχω νοῦ...
Μὰ ὁ τόνος φθάνει νἀνεβῇ,
Καὶ κάποια κόρη θὰ φανῇ
Γνωστή, τοῦ Ὠκεανοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θεᾶς τῆς Ἀγάπης

261. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Τὰ τάκα τάκα τέσσερα
Καὶ τὸ ξεμυγιαστῆρι πέντε.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δάκρυ τοῦ Χριστοῦ

262. Δικτυωτόν.

1.—Τὸ πρῶτόν μου εἶνε χώρα κοντὰ στὴν [Ἀττική.
2.—Τὸ δεύτερον ἐπίσης, ἀλλ' Ἀσιατική.
3.—Τὸ τρίτον εἶνε ρῆμα ἐκ τῶν πολὺ κοινῶν.
4.—Κ' ἀναβολὴ στὸ τέλος τῶν ἐχθροπραξιῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου

263. Λογοπαίγνιον.

Ὅταν ἕνα πρᾶγμα δὲν εἶνε λογικόν, εἰμπορεῖ νὰ τρέξῃ γρήγορα;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαγεμένο Ἀκρογιάλι

264. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν:

1, Κράτος τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης. 2, Μέταλλον εὐγενές. 3, Οἰκιακὸν σκεῦος. 4, Σιδηρουργικὸν ἐργαλεῖον. 5, Ἐπιστημονικὸν ἐργαλεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κλέους

265. Ἐλλιποσύμφωνον.

αυαι - αι - ηηεοι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στυγίου

266. Γρίφος.

U δι δι β' δι δι δι νὰ tt οἴκοι δοῦ δοῦ δοῦ ρι δοῦ δοῦ λε Β ν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐγωϊσμοῦ

Παρεράματα. — Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 249 Ἄσκησιν (Τονόγριφος) ἀντὶ «καταιβάζειν», ἀνάγνωσε *ἀναιβάζει*. Εἰς δὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 252 (Κρυπτογραφικόν) πρόσθεσε ἕνα *3* μεταξὺ τοῦ *η* καὶ 4 τῆς τελευταίας λέξεως τοῦ τρίτου στίχου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18

172. Ἀμανίτης (Ἀμάν, ἠτις.) — 173. Τίτανος - τέτανος. — 174. Μαρίς - Μάρις.

175. Ν
ΟΥΝ
ΚΙΜΩΝ
ΝΥΜΦΑΙΑ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

176. Α (βρΑδέως)
ΟΡΩ (φθινόπΩΡΟν)
ΑΡΓΟΣ (ἐπαινετὸΣ Ο ΓΡΑφων)
ΩΟΝ (ἀνθρώπωΝ Ο Ὠραῖος)
Σ (ἄρτΣτον.)

177. *Αἶας* - Ἀσία—ἶα=ἀς + (*Ἀκρὶς*-Καρίς—ρὶς=) *κα* + (*κόνις*-Νῖκος—Κῶς=) *νι* + (*Σῖτος*-ὅστις—τὶς=) *ὅς* = ΑΣΚΑΝΙΟΣ. — 178. ΑΘΗΝΑΙ-ΜΕΓΑΡΑ (ΑΜφισσα, ΘΕρος, Ἡ Γούμενος, ΝΑρκισος, ΑΡσενικόν, Ἴασμος. — 179. *Ἡ Σῦρος εἶνε νῆσος τῆς Ἑλλάδος* (εἰς ι ρῶ σῖ-νεν εἰς ος-τ'ἐις ἔλα-δ ὡς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ πταχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ πσφαλτα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ πεφαλαῖα ἢ πταχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαί.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Ἀνταλλάσω ταχυδρ. δελτάρια μόνον μετὰ Κύπρου καὶ Σουδάν. Διεύθυνσις ἀσφαλεστάτη: Basile Styloglou, Poste-Restante, Smyrne. *(Η, 300)*

Γ[illegible]σπάρια, Χιῶτες Ἀλεξανδρινοί, πῶς τὸ ξεσπάθωμα, ξεσπαθώνετε σὰν Σουλ[illegible]; Μά... ἔντα Χιῶτες ἔντα Σουλιῶτες.—*Χιῶτες Καϊρινοί.* *(Η, 301)*

Μαρτίου Πέμπτη κι' Εἰκοστή, ἡμέρα εὐτυχισμένη! Ψηφίσατ' Ἑλληνόπαιδες, ἡμέραν τιμημένη.—*Χασομέρης.* *(Η, 302)*

Στὴν Ἀλεξάνδρεια βίζιτες μοῦ θές, *Γλυψοκουτάλα*; Στῆς Καρμανιόλας τὸ σχοινὶ θὰ κάμῃς κουντρουβάλα.—*Ἀλεξανδρινὴ Καρμανιόλα.* *(Η, 303)*

Αἰγυπτία, *Ἰδαγικότης*, περιττὸς *Εὐαγθοῦς* ὁ κλωδός· παραδώσατε *Καρμανιόλας*. Ἀπαξ ἀνακαλυφθεῖσαι, πληρώσατε 20 φράγκα στὴν *Πάσχουσαν Ἑλλάδα*, Ἀνοικτὸ καρδον ὑπουργόν. *(Η, 304)*

Παρακαλοῦνται θερμῶς συνδρομηταὶ καὶ δὴ Χιῶτες νὰ δηλώσουν διευθύνσεις των ἐπὶ τοῦ δύο ὑποψηφίους Χίους. Διεύθυνσις: Michel Simoudés, Cafr-Zayat (Egypte). *(Η, 305)*

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ "ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ,,
Ἀντιπρόσωπος ἐν ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΩ
ΤΗΣ "ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ,,
Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος
(Η, 306)

ΜΙΧΑΗΛ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ
Πλατεῖα Ἁγίου Γεωργίου, ἀριθ. 4
Ἔναντι Συλλόγου Παρνασσοῦ
Ὧραι ἐπισκέψεως: 10 — 12 καὶ 3 — 5.

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.